

Šiandien jungtinės nušalintojo mero pajėgos, abiem opozicijoms nedalyvaujant, priėmė sprendimą steigti St.Eidrigėvičiaus centro biudžetinę įstaigą. Steigimas vyko katino principu – svarbu įsivelti, paskui bus matyt. Nesakau, jog šis metodas yra tik blogas, bet viešieji katinai prieš įsiveldami privalo sudėti tiek saugiklių, kiek įmanoma. Opozicija atkreipė valdančiųjų dėmesį, jog saugiklių nėra visai: miestiečiai EkspoAukštaitijoje šį projektą įvertino kaip mažiausiai laukiamą (vos 30 ar 31 balsų); nėra garantijos, kad St. Eidrigėvičius laikysis žodžio ir laukiamą kolekciją padovanos, sutartis nepasirašyta, juolab paveikslus jis dar atrinkinėja, net pastačius pastatą, dovana gali „nuplaukti“ ar virsti pirkiniu, juk net už savų darbų aprašą savivaldybė autoriui sumokėjo, o a.a. Bitlo istorija liūdnai primena, koks trapus gali būti žodis; ES finansavimo šaltinis, iš kurio tikimasi pinigų, gali pasiūlyti max 3 mln. Eur, kai tuo tarpu EMC reikia min 10 mln.eur, o ir tie 3 mln. Eur dar gervė danguje, nes tai pusė visai Lietuvai šiai priemonei skirtų pinigų, taigi min 7 mln. Eur – Panevėžio biudžeto pinigai, jau skambant galimos finansinės krizės varpams? Opozicija pasiūlė kompromisinį variantą – steigti viešąją įstaigą ir ieškoti partnerio šiam projektui. Nauda akivaizdi – pasidalintos investicijos, pasidalintas išlaikymas, pasidalinti nuostoliai ir rizika. Nors buvo minčių, kad utopija rasti partnerį, utopija tai būtų tik tuo atveju, jeigu pats projektas pasirodytų utopija. Būtų puikus testas – pasiryžęs rizikuoti savo lėšomis partneris patvirtintų projekto gyvybingumą. Įdomi detalė – viešosios įstaigos netinkamumo motyvu buvo įvardinta sunki jos likvidavimo procedūra: viešumoje audringi pasakojimai apie klestintį menų centrą, o galvose – kaip reikės jį likviduoti?! Leisti visų miestiečių suneštus į biudžetą pinigus nereikia didelio išmanymo, o perkelti didžiąją projekto finansinės naštos dalį sekančiai kadencijai be menkiausių rizikos saugiklių – makiaveliška politika. Jaunasis mero sekėjas kolega Daumantas net metė Bilbao suklestėjimo, ten įkūrus Gugenheimo (?!) muziejų, kortą, kukliai nutylėdamas, kad tai uostamiestis, turintis įdomų senamiestį, orouostą, metropoliteną, Biskajos įlankos pakrantę ir daug kitų unikalių muziejų, be to, savo akimis mačiau, kaip ten fontane maudėsi šuo. Ir apie tai, kad Rotkho muziejus Latvijoje, į kurį lygiuojamės, yra Daugpilio tvirtovėje, lyg ir jos Arsenale, t.y. atsidūręs ir kitos traukos sraute, iš savivaldybės strategų niekur neišgirsite ir neperskaitysite. O mes tai turime? Ar mes tai kursime? Ką, kada ir kaip? Apie tai diskutavome? Ne. Taigi – opozicija pasiūlė sprendimą, subalansuojantį miestiečių nuomonę, rizikas ir iliuzijas, bet, matyt, įsipareigojimuose nueita taip toli, kad likta ant rizikingiausio kelio. Tik svarbu žinoti, kad kai kuriems katinams pasiseka, kai kuriems – ne. O miestui reikės gyventi su savo biudžetu, kurį pildo ekonomika, o jei ji to nedaro – pridėti gali tik iš kažko atėmus. O ką dar gali atimti iš mūsų kultūros įstaigų, kurių daugeliui investicijų jau seniai reikia kaip oro?

Gema Umbrasienė: EMC steigimas vyko katino principu – svarbu
įsivelti, paskui bus matyt

